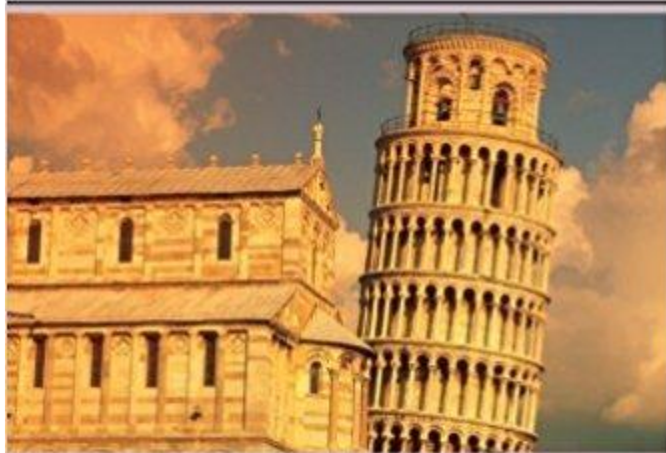
Omul este o Soapta Mincinoasa a Creatiei

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1719135382

ISBN-10:
171913538X

SORIN CERIN

- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -

-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -
-poeme filosofice-

1) Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației

Răstigniți pe mormintele propriilor Aspirații,
ne ascundem Cimitirele Cuvintelor,
printre buruienile Întâmplărilor,
cărora le suntem datori,
cu o Moarte,
izvorâtă din adâncurile Ființei,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am întrupat,
Visele Amintirilor din Viitor,
în mugurii otrăviți ai Durerii,
fără să știm vreodată,
că respirăm un Compromis,
ce a devenit Speranța deșartă,
că ne vom învinge pe noi înșine,
ignorând cu desăvârșire,
Condiția Umană,
prin care,
Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației,
pe care a greșit-o Dumnezeu,
atunci când s-a simțit prea Singur,
fără de Suferința noastră,

și a decis să ne clădească din temelii,
Disperarea,
pe care să o îmbrăcăm,
în decursul Iluziilor Vieții noastre tulburi,
din fântâna veșnic secată de Fericire,
a Destinului.

2) Mă aștept

Părăsit de mine însumi,
mă aștept,
la colțurile străzilor veștejite,
ale Sufletului meu,
sperând că-mi voi reîntâlni Ființa,
pierdută prin buzunarele Timpului,
la Jocurile de Pustiu,
ale Disperării,
din care mi-am clădit palatul Disperării,
devenind cel mai bogat,
în Suferință,
din întreaga Gară,
a Păcatelor Originare,
unde Lumea își așteaptă tăcută,
Trenul Morții,
pe care Iluziile Vieții vor să-l tot amâne,
știind că unicul lor rost,
se află doar în Trupurile Suferințelor noastre.

3) Creierii plini de migrene ai Viselor

Scăldați de valurile amare,
 ale Disperării,
privim cum ni se descompun,
fără nici un rost,
Trupurile Cuvintelor,
pe care le-am fi dorit curățite,
de murdăria atâtor Semne de Întrebare,
rătăcite printre Privirile răstignite,
 ale Eternităților de Clipe,
despre care credeam,
că ne pot mântui,
de Iluziile Vieții și Morții,
ale căror Pași siniștri,
îi simțeam cum ne calcă adânc și apăsat,
Creierii plini de migrene ai Viselor,
 ce-abia mai puteau să respire,
câte un Sentiment amărât,
al Speranței.

4) Greierii Viselor

Frunzele fără nervuri ale Gândurilor,
cad neîncetat,
pătându-ne Cerurile Zilelor putrede,
ale Rădăcinilor,
de Priviri abătute,
peste care a început să ningă,
cu țărâna mucegăită,
a Întrupărilor Disperării,
din care greierii Viselor,
și-au făcut culcuș,
pentru iarna Singurătății de noi înșine,
ce va să vină,
peste Jarul stins al Sentimentelor,
din cenușa cărora,
Iluziile Vieții și Morții,
ne vor crea,
Destinul.

5) Pe linia Moartă a Iluziilor Vieții Iubirii noastre

Zodii rupte din calendarele Promisiunilor,
care și-au pierdut averile Zilelor,
la Ruleta măsluită a Destinului,
părăsit de propriul Sine,
printre căile ferate,
ale Clipelor ruginite,
peste care nu va mai trece niciodată,
Trenul Speranțelor,
ce a fost tras,
pe linia Moartă,
a Iluziilor Vieții,
Iubirii noastre,
mestecată de colții tociți ai unui Timp,
care se droghează cu miresmele ei,
atunci când este obligat,
să ducă în cârca sa,
Existența ajunsă în putrefacție,
a Condiției Umane.

6) Pe Zidurile Liberului Arbitru

De câte ori,
alergăm pe Zidurile Liberului Arbitru,
credem că le-am învins,
atunci când,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ne arată porțile masive,
de Gânduri istovite,
care le străjuiesc,
Destinele ruinate ale Întâmplărilor,
ce vor deveni,
propriile noastre Trupuri de Cuvinte,
poleite cu Disperarea,
Zilelor stoarse de vlagă,
ale Fericirii,
din care n-am reușit niciodată,
să ne luăm,
cel puțin câte o fărâmă,
de Adevăr.

7) De pe buzele Cuvântului Mântuitor al Visului

Norii negri ai Compromisurilor,
au început să-și toarne,
oțetul amar al Lacrimilor,
de pe buzele Cuvântului Mântuitor,
al Visului,
ce a fost răstignit,
pe Genele Sângelui Strămoșilor Suferințelor noastre,
care ne poate salva de noi înșine,
prin Focul Sacru al Adevărului Absolut,
stârnit de Inima,
Ferestrelor deschise de Cer,
a Străinului Subconștient,
a cărui Biblie,
a Regăsirii de noi înșine,
ne poate descifra,
codul Amintirilor din Viitor,
a Iubirii,
prin care putem închide,
porțile Suferinței,
dorite a fi deschise,
pentru totdeauna,
de către Iluziile Vieții și Morții.

8) În Apele Gândurilor murdare ale Existenței

Înecat în misterul propriei Conștiințe,
Destinul s-a zbătut între Bine și Rău,
până când a reușit,
să se despartă,
de lanțurile Eliberării de propriul său Sine,
căzând în brațele reci și mincinoase,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care i-au arătat imaginea falsă,
a Fericirii,
care se scălda,
în Apele Gândurilor murdare ale Existenței,
din care ni s-a plămădit,
Creația Lumii Disperării noastre,
născându-ne legați,
de gratiile Timpului criminal,
care-și ucide propriile Clipe,
doar spre a îndestula,
Moartea,
pentru care am fost făcuți,
să trăim.

9) Vor da mereu pe dinafară

Zorii plini de Cearcănele Viselor,
însoțiți de Ochii roșii ai Disperării,
ce-abia mai pot observa,
Lacrimile Amurgului nostru de Vise,
sub care ne-au căzut stropii Destinelor,
ce ne-au plouat,
cu gustul amar al Zilelor,
în Cerul Gurii Întâmplărilor,
care ne va înghiți,
întreaga Viață,
cănile de pustiu,
ale Rătăcirii de noi înșine,
care ne vor da mereu pe dinafară,
Disperarea.

10) Lozurile de Veci

Aruncați prin tomberoanele Deșertăciunilor,
Anii cerșetori ai Disperării,
își mai caută și acum,
printre zdrențele propriilor Vise,
Lozurile de Veci,
pe care ni le-au jucat Destinele,
împreună cu care,
ne-au fost înmormântate,
Eternitățile Clipelor,
din Cimitirele Cuvintelor,
pe care ni le-au rostit,
Ridurile Rătăcirilor,
de noi înșine,
la marginea gropii,
Singurătății,
care ne aștepta tăcută și solemnă,
purtându-ne Privirile,
pe oasele aripilor unor Speranțe deșarte,
ce au mai rămas din noi.

11) Moneda de schimb a Demnității

Îndesate în cochilia lor,
Anotimpurile,
sunt maestrele în vrăjitorii,
ale Amintirilor,
din care ne împletim culmile Disperării,
cu Ifose pline de angoase existențiale,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne reciclează Destinele,
condamnându-ne,
la munca silnică,
a Cunoașterii Durerii,
ori de câte ori,
se îndatorează Plăcerilor,
fiind obligate să ne lichideze,
contul gregar al Fericirii,
alungată din creierii Creației,
pe tărâmurile Singurătății,
lipsită de moneda de schimb,
a Demnității.

12) Altare ale Condiției Umane

Risipit prin cenușa Adevărului,
Visul,
s-a îndreptat către Zările,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din care ne bem Disperarea,
în cănile de pustiu,
ale Gândurilor deșarte,
pe care le spargem mai apoi,
de pereții ruinați,
ai Catedralei Zidurilor ridicate,
în noi înșine,
devenite Altare ale Condiției Umane,
la care să ne rugăm,
în cinstea Durerii,
de pe care să ne înălțăm,
Privirile Umilinței,
pentru a contempla,
Depărtările care ne despart,
de Steaua Nemuririi,
care arde și acum pentru noi,
iluminându-ne Amintirile Viitorului,
din care am coborât,

să ne întrupăm Predestinarea,
dând astfel viață,
Lumii unui Absurd,
despre care nu credeam,
să existe,
niciodată,
pe fruntea,
Eternității Clipei noastre,
care ni se mistuie,
în flăcările reci și discordante,
ale Timpului,
Ochilor de Cer,
adânciți în orbitele,
unei Speranțe,
ce-abia mai respiră,
Prezentul,
alături de noi.

13) Prin Țărâna Pustei a Adevărului

Încărcați cu strălucirea Stelei Nemurii,
ce se mistuie de dorul nostru,
ne-am întrupat,
în morminte de Vise,
pentru a ne regăsi în Moartea,
ce ne-a promis Fericirea,
în gările atemporale,
din Privirilor șubrede,
ale Scândurilor de Întrebări,
cu creștetele încoronate,
de cuiele ruginite ale Zilelor,
bătute adânc,
în Sicriele unor Speranțe,
ce-și caută abătute,
locul de veci,
prin Țărâna Pustei a Adevărului.

14) Moartea ce pare că întârzie să sosească

Viețile adormite pe vecie,
în colții de fiară,
ai Iluziiilor Non-Sensurilor Existenței,
își caută printre mormintele,
fără nume ale Viselor,
Stelele căzătoare,
ale Clipelor,
din care Rătăcirile Speranțelor,
și-au împletit colierele Destinelor,
în toate nuanțele posibile,
pentru a atrage cu ele,
Moartea,
ce pare că întârzie să sosească,
la Întâlnirea,
dintre Zâmbetele încleștate,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
și Disperare.

15) Motorul întregii Lumi

Viața este o căutare,
fără de sens,
a Sensului,
predestinat să rămână doar el,
unicul învingător,
al Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Iluziilor Existenței,
în care ne înveșmântăm,
fără să știm,
Clipele ucise pe nedrept,
de Disperarea unui Timp,
a cărui Gelozie,
pe Eternitatea,
Iubirii noastre,
care ne așteaptă,
în Amintirile Viitorului,
devine Motorul întregii Lumi,
care se deplasează cu viteză sporită,
spre Moarte.

16) La gâtul Întrebărilor

Șiroaie de Ziduri,
se scurg,
printre Mormintele Lacrimilor,
din Zâmbetele noastre,
împietrite amar,
pentru a fi sculptate,
în stânca Deșertului de Cuvinte,
pe care ne risipim,
cele câteva monede de Zile rămase,
prin buzunarele șchioape ale Adevărului,
purtat la gâtul Întrebărilor,
despre noi înșine,
la ceas de Singurătate.

17) Vor deveni la rândul lor Trecut

Ploua cu atât de mult Amurg,
peste nervurile Amintirilor,
din frunzele ruginite,
ale Trecutului,
Suferinței,
din Genele Sângelui,
ce fierbe în noi,
să facem dragoste,
cu Eternitatea,
sperând să-l salvăm,
din Pașii triști ai Gândurilor,
ce refuză să ne ducă,
către vreo Regăsire,
lăsându-ne să ne afundăm,
și mai adânc,
în Noroiul Întrupării Viselor,
din care într-o bună zi,
Olarii Predestinării,
vor crea alte căni de pustiu,
ale Deșertăciunii,
din care generațiile viitoare vor bea,
Apa Vieții Viselor noastre,
ce vor deveni,
la rândul lor,
Trecut.

18) Pantoful de Cenușăreasă al Predestinării

Amăgiți,
de Orizonturile ruginite de Întrebări,
ale ploilor de Zâmbete împietrite,
ale Zilelor,
ce cad în rafală,
peste pletele cărunte ale Disperării,
de a întârzia la Balul Morții,
unde să dansăm,
ultimul vals,
al Singurătății,
după care să ne aruncăm definitiv,
Pantoful de Cenușăreasă al Predestinării,
și să lăsăm,
alte Iluzii ale Vieții și Morții,
să-l încalțe,
pentru a lăsa la rândul lor,
alte Umbre ale Deșertăciunii,
printre Cimitirele de Cuvinte,
ce vor veni.

19) Dorul Ochilor de Cer ai Nesfârșirii

Lasă-mă să-mi pun singur,
coroanele de spini ale Destinului,
rupt din trandafirii Zâmbetelor tale,
culese din grădina fără nume,
a Sufletului unei Amintiri,
pe care nu pot să o trimit,
să-și mute Trecutul,
în Eternitatea Clipei,
ce ne-a fost furată,
de Timpul beat,
după frumusețea,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au alungat,
din Lacrima Eternității,
pe care navigam,
împreună cu Adevărul Absolut,
al Iubirii,
în flăcările Infernului din noi înșine,
unde ne mistuim,
de dorul Ochilor de Cer ai Nesfârșirii,
pe care ni i-au pierdut Privirile,
la ruleta,
Hazardului acestei Lumi.

20) Din care să ne construim Condiția Umană

Căzuți în prăpastia Morții,
săpată de Predestinarea,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din care ne rupem,
câte o felie de Deșertăciune,
la prânzul Timpului,
care ne înghite Visele,
sfârmându-le oasele fragile,
pentru a lăsa să i se prelingă,
Sângele Genelor,
Strămoșilor Suferinței,
peste obrazul gros,
de Zile ridate și mucegăite,
care ne așteaptă asunse,
în barba încărunțită a Disperării,
din care să ne construim,
Condiția Umană.

21) Floarea Soarelui

Valuri de Floarea Soarelui,
ni se dăruiesc,
în buchete de Amintiri,
care ne zâmbesc,
prin razele calde ale Țărmurilor,
Ochilor de Cer,
ale Orizonturilor,
ce par a ne fi furat,
Destinele grele și obositoare,
ale Zorilor,
care renunță să mai vină,
peste părul încâlcit al Zilelor amăgite,
să spele farfuriile solare,
sparte de pereții Deșertăciunilor,
din care am gustat,
undeva-cândva,
Fericirea,
într-o Eternitate de Clipă,
ce a rămas acum,
a Nimănui.

22) Gardianul care ne fură nouă Eternitatea

Legați de frânghia,
Zidurilor de Cuvinte,
ale căror morminte,
ne așteaptă tăcute și satisfăcute,
de graba prin care Iluziile Vieții și Morții,
își clădesc Templele Suferințelor,
la picioarele cărora,
trebuie să ne închinăm Ființa,
ce respiră Umilința de a se fi născut,
printre cănile de pustiu,
ale Absurdului,
din care trebuie să-și bea zilnic Disperarea,
porția de Clipe,
ce mor agățate de gâturile pustii ale Speranțelor,
invitate la Valsul cel din urmă,
al Fericirii,
care s-a suspendat,
de dinainte de a fi Timpul,
gardianul,
care ne fură nouă Eternitatea.

23) Oricât de mult i-ar datora Morții

Răpiți din Catedrala Luminii Divine,
zidită pe Adevărul Absolut,
al Iubirii,
din Visele căreia ne-am creat,
Eternități de Priviri,
pe care le-am fi dorit,
Sufletele Stelelor Regăsirii,
de noi înșine,
ce nu vor cădea niciodată,
pe frunțile pline de sudoare,
ale Singurătății,
ce încă mai spală cu Apa Uitării,
Inimile de Cer,
ale Cuvintelor decăzute,
în prăpastiile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care mai pretind și acum,
că ne-ar fi creat,
Lumea Disperării,
în care nu vrem să mai credem,
oricât de mult i-ar datora Morții,
Sufletele noastre.

24) Lacătele ruginite și roase ale Lanțurilor de Cuvinte

Patimile spinilor din coroana uscată a Iubirii,
ne umple cănile de pustiu ale Zilelor,
alungate să rătăcească,
prin labrinturile fără ieșire ale Disperării,
pe care le întrețin cu sfințenie,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a se închina,
la lacătele ruginite și roase,
ale Lanțurilor de Cuvinte,
pe care Zâmbetele crispate și abătute,
ni le rostesc,
din adâncurile Ridurilor reci,
ale Timpului înfrigurat,
de pe fața căruia,
nu se mai poate citi,
nimic din Amintirile Viitorului,
pe care încă le mai așteptam,
în gara ruinată a Iubirii noastre,
al cărei tren,
întârzie,
de mai bine de o Viață,
să apară,
pe fruntea Orizontului îndepărtat,
al unei Speranțe.

25) Aducătoare de Noroc Ghinioanelor

Aripi sordide,
de Iluzii ale Vieții și Morții,
ne duc spre înalturile Despărțirii,
de noi înșine,
prin fierbințeala Frământărilor,
care ne ard Speranțele,
pe rugurile Zâmbetelor înghețate,
de pe buzele reci,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne-am înmormântat,
Visele,
atât de sărace în Împliniri,
încât a trebuit să le amanetăm,
până și Clipele,
pe care le purtau,
la gâturile sugrumate ale Dorințelor,
încrustate în medalioanele Fericirii,
ce s-au dovedit a fi,
aducătoare de Noroc,
Ghinioanelor.

26) Cu câte o felie de Deșertăciune

Strunele de stele,
ale Luminii Divine,
din Privirile eterne ale Iubirii,
ne cântă și acum,
valsul Nemărginirii,
pe care o cuprindem,
în Ochii de Cer ai Viselor,
pe aripile cărora zburăm,
însoțind Adevărul Absolut,
care ne duce până dincolo de Ființa,
care ne-a clădit Orizonturile Speranțelor,
ce nu pot fi cuprinse,
cu pălmile bătătorite de Clipe,
ale Timpului,
din care Moartea,
ne servește de fiecare dată,
cu câte o felie de Deșertăciune,
reamintindu-ne,
Lumea în care ne aflăm.

27) Prin Crevasele Ridurilor adânci

Pierduți,
pe Țărmul de Lacrimi al Cuvântului,
pentru teritoriile căruia,
s-a luptat Creația,
sacrificându-și Eternitățile Clipelor,
pentru a sădi,
în țărâna Vârstelor goale,
de Suflet,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
din care să ne croim,
ochelari de Vise,
pe care să nu le orbească,
Întunericul Durerii,
care ne desparte zilnic,
de noi înșine,
sperând că nu vom mai regăsi niciodată,
Lumina Divnă,
din Amintirile Viitorului,
de pe fruntea cărora,
am alunecat,
prin Crevasele Ridurilor adânci,
ale Deșertăciunii,
acestei Existențe.

28) Aripile de Înger ale Fericirii

Am căutat de fiecare dată,
Aripile de Înger,
ale Fericirii,
ce a zburat mai repede,
decât mi s-ar fi așteptat,
până și Iluziile Vieții și ale Morții,
din Zidurile cărora,
mi-am făcut trepte,
să pot urca,
până în înaltul Cerurilor,
Ochilor tăi,
Iubire,
unde să le cuprind,
Nemărginirea Privirilor,
din Lacrimile Adevărului Absolut,
unde se mai scaldă și acum,
Razele Luminii Divine,
care ne-a născut Eternitatea,
Viselor noastre.

29) Coșmarurile Nopților de veghe

Pustiit de râsul sarcastic,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care pretind că mi-au învelit,
Frigul crispat,
de teama Speranțelor deșarte,
de pe buzele Cuvintelor,
înecate în articulațiile neinteligibile,
ale Disperării,
care ne este servită în porții generoase,
de Coșmarurile Nopților de veghe,
ce stau la căpătâiul,
Morții noastre,
de fiecare zi.

30) De nasturii Speranțelor

Dansează-mă Existență,
peste Clipele care ne aplaudă,
Iluziile Non-Sensurilor,
Viselor noastre,
înaintea Morții,
pe care să o rătăcim,
fără să ne mai găsească vreodată,
prin Eternitatea Iubirii,
pe care ne-o legăm,
de nasturii Speranțelor,
ce-i vom deschide,
atunci când fierbințeala Sentimentelor,
ne va alunga să căutăm,
răcoarea Nemărginirii,
în care ne vom ascunde,
obligându-ne Zilele,
să nu-și mai consemneze,
Începutul și Sfârșitul,
în certificatele de naștere și deces,
ale Deșertăciunilor.

31) Omul confundă Fericirea

Secătuit de propriul Sine,
Omul confundă Fericirea,
cu Umplerea Lipsei,
pe care ne-a dat-o în dar Moartea,
ca să alergăm,
cât mai repede în brațele ei reci,
care ne dau Iluzia,
că avem mereu nevoie de Altceva,
orice am avea,
ca să ne încălzim,
fie și străzi întregi de stele,
care să se aprindă numai pentru noi,
la valsul cosmic,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
la care să ne dansăm,
cănile de pustiu,
din care să ne bem,
propria Beție de Cuvinte,
întortocheate și spuse aiurea,
Disperării.

32) Colții sângeroși ai Cuvintelor

Depărtări rupte,
din Inimile de Cer ale Stelelor,
ne aprind pașii Disperării,
pe rugul Cuvintelor arse,
de jarul neistovit ale Viselor,
pe care ne ardem Zilele,
ce vor fi servite,
de colții sângeroși ai Cuvintelor,
nemiloase și lacome,
ce-abia așteaptă,
să-și surprindă prada,
compusă mai ales din Zâmbete,
ce nu stau la locul lor,
și hoinăresc indiferente,
pe obrajii descărnați,
ai Timpului,
mare admirator al meniurilor vânătorești,
ale Disperării.

33) A sta la masa Speranței

Legături ieftine de Remușcări,
se vând prin piețele dărăpănate ale Ridurilor,
prin care se scurge,
sudoarea Timpului nespălat,
de Zilele murdare,
care ne cerșesc câte o monedă de Integritate,
cu care să-și poată agonisi,
o firimitură de Adevăr,
de pe tejgheaua roasă a Disperării,
unui Destin,
pe care să-l împartă cu noi,
cei atât de grăbiți,
de Iluziile Vieții și Morții,
încât niciodată nu avem răbdarea,
de a sta la masa Speranței,
să ne hrănim,
alături de ele,
Compromisurile.

34) Ne-am desenat Catedrale de Vise

Pisicile Ferestrelor deschise,
 ale Destinelor,
își spală lăbuțele Amintirilor,
care ne zgârie,
 Viitorul descărnat al Anilor,
pe care nu-i mai prinde nimeni,
pe străzile desfundate,
 ale Gândurilor noastre,
măturate cu sfințenie în fiecare Dimineață,
alături de Șoaptele Îmbrățișărilor Nopții,
ucise fără nici un motiv,
de Timpul ziditor al Disperării,
din care ne-am desenat,
 Catedrale de Vise,
la care să ne rugăm neîncetat Speranțele,
să ni se împlinească.

35) În Portmoneul Viselor atât de gol

Zorii cârcotași și plini de ranchiună,
vor să ne mai vândă încă o Zi,
la fel ca toate celelalte,
dar la un preț mai mare al Disperării,
pe care abia mai avem cu ce să-l achităm,
atunci când ne uităm adânc,
în Portmoneul Viselor,
atât de gol,
încât devine obscen,
atunci când ne însoțește,
pe străzile aglomerate,
ale Cuvintelor Zadarnice,
exclamate de Ridurile care au încărunțit,
carnea Clipelor,
care ne așteaptă să o consumăm,
pe grătarele încinse,
ale Destinelor,
care ne ard ca întotdeauna Tălpile Speranțelor,
bătute-n cuiele Amăgirii,
de către Sentimente.

36) Determinându-le să cadă

Zidarii cișmelelor de Cuvinte,
așteaptă Zâmbetele încremenite,
pe toartele ceștilor de pustiu,
ale Fericirii,
să bea Apa Disperării,
rece și incoloră,
dar cu un puternic gust amar,
care amărește,
până și cele mai strălucitoare,
Stele ale Destinelor,
determinându-le să cadă,
în gura plină de colți,
ai Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce sfârtecă Viețile,
Amintirilor din Viitor.

37) Ori de câte ori adie Frigul

Aș vrea să-ți împletesc,
Razele Luminii Divine,
într-o coroniță a Fericirii,
pe care să ți-o așez,
pe fruntea Eternității Clipei,
care ne-a unit Orizonturile,
pe care alergăm,
cuprinzând Steaua Nemuririi,
dăruită de Adevărul Absolut,
Iubirii noastre,
din care Eternitatea Privirilor,
și-a făurit trepte,
către Inima de Cer a Împlinirii,
ce o îmbrăcăm,
ori de câte ori,
adie Frigul,
pe buzele otrăvite,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

38) Tarabe de Vise

Răstigniți pe rădăcinile înghețate ale Disperării,
ne încleștăm Zâmbetele,
către Inimile Cuvintelor salvatoare,
ce ar putea să ne coboare,
de pe lemnul umed și descompus,
pe care ne-am putrezit Eternitățile Clipelor,
forțați să bem,
doar Apa amară a Deșertăciunii,
din aceleași căni de pustiu,
ciobite si murdare,
ale Destinelor Vieților noastre,
cumpărate pe Nimic,
de către Moarte,
la Târgul Absurdului,
unde și-au luat Tarabe de Vise,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

39) Împlinirile vânate pe ascuns de Moarte

Zidit pe fruntea Disperării,
Destinul nu avea altceva de făcut,
decât să evadeze prin sudoarea Durerii,
scursă prin Ridurile Timpului,
care se zvonește,
 că s-ar revărsa,
în OceanulAmintirilor din Viitor,
ale cărui valuri,
să ne spele,
 Clepsidra sleită de puteri,
a Iubirii,
ce-abia se mai poate ține,
 pe picioarele Eternității Clipei,
ale căror oase albite de Tristețe,
se întrevăd prin carnea strävezie,
a Speranțelor înfometate,
de Împlinirile,
vânate pe ascuns de Moarte.

40) Printre Razele strălucitoare ale Fericirii

Însetați de Visele Stelelor,
ne rugăm Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
să ne elibereze de noi înșine,
pentru a putea alerga,
printre Razele strălucitoare,
ale Fericirii,
pe care n-am cunoscut-o niciodată,
la Față,
încât ne întrebăm,
dacă este tânără sau în vărstă,
dacă Ridurile Amintirilor din Viitor,
îi acoperă și ei obrajii Eternității,
poate că seamănă cu noi,
cei de dinainte de a fi Lumea Disperării,
cine știe,
cum este cu adevărat,
dacă există,
sau dacă o vom cunoaște vreodată?

41) Împachetați în Destinele țipătoare

Refugiați,
în turnurile de Întuneric,
ale Conștiinței,
Iluziilor Vieții și Morții,
iertăm de fiecare dată,
Fericirea,
ce nu reușește să ajungă,
pe ghilotina Culmilor Disperării,
ale Timpului,
care ne livrează Morții,
împachetați în Destinele țipătoare,
ale Durerii,
consumată în fiecare Zi,
la Abatoarele de Cuvinte,
ale Absurdului.

42) Niciodată nici un Răspuns

Pleoapele închise ale Amurgului,
se răstesc obosite,
Nopții Cuvintelor,
din Inimile apuse de Cer,
ale Privirilor descompuse,
ce-și negociază Coșmarurile,
la Piața de Speranțe,
unde ni se vând Credințele,
pe Norii grei de plumb,
ai Compromisurilor,
din ce în ce mai reci și persistente,
sub plapumele de Întrebări,
cu care încercăm să ne învelim,
Neputința,
neștiind că nu vom primi niciodată,
nici un Răspuns,
din partea,
Iluziilor Vieții și Morții.

43) Le strigăm surd Morții

Unduiri de cristal spart,
de tâmplele Zidurilor de Cuvinte,
ca să ne tăiem Visele,
în cioburile Compromisurilor,
cu Sinele Disperării,
unei Lumi a Deșertăciunii,
pe care doar Umbrele reci și imateriale,
din Sângele descompus de Gene,
folosite și umilite,
al Trecuturilor,
ce ne-au călcat,
Istoriile Suferințelor,
în picioarele Nepăsării,
ca să ne plămădească nouă Destinele,
Marilor Tăceri,
ale Absurdului,
pe care le strigăm surd,
Morții.

44) Ca să ne tăiem Eternitatea Clipei în tăișurile lor

Aleargă-mă Disperare,
printre Norii de Zile,
ai Durerii,
pe care să-i pot șterge,
de pe Cerul Speranțelor mele,
încât să prind,
și ultimul tren al Orizonturilor,
care se pierd,
în Lacrima Luminii Divine,
ce se prelinge,
pe fața brăzdată de Regretele,
Amintirilor din Viitorul,
Pașilor Priviriii tale,
Iubire,
la ceas de Regăsire,
când toate pustiurile Deșertăcinii,
acestei Lumi,
se vor fi dus,
către propriile lor,
Prăpăstii de Zâmbete,
reci și încleștate,
pe care ni le-a pregătit,
Predestinarea,
ca să ne tăiem Eternitatea Clipei,
în tăișurile lor.

45) Te rog Lumină Divină răsari

Te rog,
Lumină Divină,
răsari,
și din Orizontul,
Eternității Clipei mele,
ca să te pot cuprinde,
în Steaua Nemuririi,
Iubirii,
pe care mi-ai plămădit-o,
în Inima de Cer,
a Cuvântului Facerii,
unei alte Lumi,
decât aceasta a Deșertăciunii,
în care am alunecat,
împins fiind de către un Destin,
care nu a fost niciodată al meu,
oricât de mult,
vor Iluziile Vieții și Morții,
să cred acest lucru,
pe țărmurile Disperării,
unde încă te mai aștept,
cu drag,
Lumină Divină.

46) Știind cît de multe neadevăruri

Îmi doresc să rătăcesc,
printre stelele Privirii tale,
care mă cheamă către Răsăritul,
Eternității Amintirilor din Viitor,
în care,
mi-au spus,
Iluziile Vieții și Morții,
că mi-ai fi îngropat,
Fericirea,
care mi-a plămădit Disperarea,
de a-i descoperi Înțelesul,
tocmai în Inima Absurdului,
dar nu le cred,
știind cît de multe neadevăruri,
descompuse acum,
mi-au rostit,
printre Norii de Plumb ai Viselor,
pe care încerc și acum,
să le spăl cu Lacrima unei Dorințe,
care mi se prelinge sub Genele disperate,
ale Sângelui stricat,
de Urmele Strămoșilor,
Suferinței acestei Lumi.

47) Ne-a însemnat Anii

Rupe-mi Fericire,
o singură Zi măcar,
din Calendarul ros de Vremuri,
al Iluziilor Vieții și Morții,
în care Disperarea,
ne-a însemnat Anii,
pe care avem să-i urcăm,
pe spinarea Durerii,
pentru a-i duce,
tocmai pe muntele Deșertăciunii,
acestei Lumi,
de unde să ni-i aruncăm,
în prăpastia adâncă a Morții,
de unde să nu ne mai poată chema,
nici una dintre Marile Tăceri,
ale Strigătelor Surde,
care le-au încărunțit,
pe frunțile,
Așteptărilor,
propriului nostru Sine,
din Amintirile Viitorului,
descompuse de către Destinele,
zdrobitoare de Simțăminte,
ale Uitării.

48) Prin Genele defecte ale unui Apus însângerat

Zâmbete încleștate,
pe rănile adânci și triste,
ale Zidurilor descompuse de Cuvinte,
pe care le-am clădit,
undeva-cândva,
în licărirea candelelor aprinse,
ale Viselor,
pe care le-am găsit,
printre pietrele funerare ale Zilelor,
prin care Timpul și-a înmormântat,
Disperarea,
de a fi obligat să admire,
strălucirea Întunericului unei Lumi,
a Morții,
pe care Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ne-a asuns-o,
prin Genele defecte,
ale unui Apus însângerat.

49) Și să evadăm în Amintirile Viitorului

Plutim pe lacul de sudoare,
al Nemărginirii,
pe care abia o întrezărim,
printre gratiile cenușii și masive,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne descompune spectrul Disperării,
în Zările perfecționate în Durere,
ale Timpului,
care ne păzește,
Calea cea mai dreaptă,
către Moarte,
ca nu care cumva,
să ne abatem,
către noi înșine,
prea mult,
încât să alunecăm,
în adevăratul nostru Sine,
și să evadăm,
în Amintirile Viitorului.

50) Încât nu ne mai putem regăsi niciodată

Deschide-mi porțile grele,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
să te poți așeza,
și în Sufletele noastre,
Iubire,
învingând Zidurile cenușii și sumbre,
ale Morții,
care ne-au fost săpate,
adânc,
în venele încâlcite ale Destinelor,
care ne conduce de fiecare dată,
Sângele descompus al Zilelor,
către Rătăcirile care ne depărtează,
într-atât de mult de noi înșine,
încât nu ne mai putem regăsi niciodată,
Amintirile Viitorului,
în care ne-am abandonat,
Fericirea.

51) Primește-ne Doamne

Primește-ne Doamne,
și Zodiile Umilinței noastre,
la Cina Ta de Taină,
îndestulătoare,
unde servești,
doar Stelele Căzătoare ale Destinelor,
pe care Ți le vânează Creația,
ce ai plămădit-o,
în Oceanul de Lacrimi al Durerii,
să avem parte întreaga Viață,
numai de Țărmurile descompuse ale Viselor,
care să ni se surpe,
peste Sufletele pustiite,
de Focul Sacru al Disperării,
care să ne mistuie Anii,
ce-abia se mai întrezăresc,
printre gratiile ruginite și triste,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

52) Labirinturile își spală Rătăcirile

Aniversările
Iluziilor Vieții și Morții,
se țin de către Timp,
pe străzile desfundate ale Disperării,
unde petrec alături de Deșertăciuni,
și Visele prăbușite,
din Cerurile Întunericului,
ale căror Aripi de Amăgiri,
abia își mai pot duce Durerile,
prin Ridurile zidite,
în Albiile Uitării,
unde Labirinturile își spală,
Rătăcirile,
pe care vor să le dăruiască,
altor Reîncarnări.

53) Ne va muri Moartea

Niciodată nu vom simți,
 că Moartea,
are gustul Iubirii,
decât atunci când vom redescoperi,
Adevărul Absolut,
din Amintirile Viitorului nostru,
unde ne vom putea reîntoarce,
doar murind,
știind că doar astfel,
ne va muri și Moartea,
ce ne-a însoțit Viața,
fiind unica posibilitate,
de a ne părăsi pentru totdeauna,
Iluziile Vieții și Morții,
în această Lume a Deșertăciunii,
unde respirăm aerul coclit,
 al Disperării.

54) Respirând Tonul rece și indiferent

Ajutat de Disperare,
Destinul își îmbogățește,
garderoba Durerii,
cu noi Zile părăsite de Timp,
prin Cimitirele Cuvintelor noastre,
ale căror pietre amare funerare,
le cioplim,
cu Privirile triste și abătute,
ale Viselor,
în care nu ne mai regăsim,
nici măcar,
mormintele de Speranțe,
pe care le-am săpat,
cu sau fără voia noastră,
atunci când încă mai eram împreună,
respirând Tonul rece și indiferent,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

55) Destinul Lumii Deșertăciunilor

Mi-aș sparge,
până și ultimile căni de pustiu,
din care-mi beau,
Apa amară a Existenței,
dacă aș ști,
că voi rămâne Eroul,
care ți-a înfrânt,
Iluziile Vieții și Morții din tine,
ridicându-te în slăvile,
Nemărginirii unei Iubiri,
prin care ne vom putea rătăci,
Visele,
ce izvorăsc din Eternitatea Clipei,
Privirilor,
în care ne pierdem,
fără de Început sau Sfârșit,
Destinul Lumii Deșertăciunilor,
pe care am părăsit-o,
pentru todeauna,
spre a rămâne,
în Amintirile noastre din Viitor,
împreună.

56) Durerea Despărțirii de noi înșine

Încotro ne vom Reîncarna,
Iubirea,
ascunsă printre Gândurile de plumb,
ale Deșertăciunilor,
din Cimitirele de Cuvinte,
tot mai cernite,
ale Destinului,
care ne-a plămădit,
Durerea Despărțirii,
de noi înșine,
atunci când am căzut,
în Privirile,
Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am împietrit,
Clipele Adevărului,
fiind forțați,
să ne sculptăm din carnea lor,
rece și indiferentă,
trupurile obscene ale unor Minciuni,
care ne străjuiesc și acum,
ferestrele Ochilor de Cer ai Zilelor,
care ne-au mai rămas,
de cheltuit,
pe taraba Absurdului acestei Lumi.

57) Zidurile Cioburilor tăioase ale Disperării

Când ni s-a ridicat,
 Ceața Gândurilor,
 peste Întrebările orfane,
 de Râsul sinstru și isteric al Răspunsurilor,
ne-am dat seama,
 cât suntem de rătăciți,
printre Clepsidrele sparte,
de Zidurile Cioburilor tăioase,
 ale Disperării,
unui Timp,
 al Nimănui,
căruia nici o Inimă de Cer,
a Lacrimilor unor Regrete,
nu-i va putea spăla,
Disperarea,
oricâtă Apă a Uitării,
ar folosi,
 pe fețele Zâmbetelor încleștate,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

58) Încât își stinseră Lumânările Viselor

Pierdut prin Condiția Umană a Disperării,
caut înfrigurat un adăpost,
pe Buzele reci ale Cuvintelor,
unde mai așteaptă la rând alături de mine,
atât de multe Clipe,
fără adăpost,
încât mă las convins să le cedez,
fărâma mea de Identitate,
câtorva dintre ele,
care se prăbușiră imediat,
pe Țărâna Întrupării mele,
fiind atât de istovite,
de cât au vegheat la căpătâiul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
încât își stinseră,
Lumânările Viselor,
de Vântul aspru al Destinului,
fără a mai ajunge să se topească vreodată,
de dorul vreunei unei Iubiri.

59) În Ochii Lumii Deșertăciunii noastre

M-am înecat de atâta Cer Înnorat,
pe care a trebuit să-l mestec,
cât mai repede,
în Privirile abătute ale Destinului,
pe care nu am reușit,
să-l înțeleg niciodată,
atunci când m-a despărțit,
de mine însumi,
lăsându-mă să cad,
din brațele Amintirilor din Viitor,
în prăpastia Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
prin care mai trece din când în când,
Creatorul îndurerat,
ca să-și Contemple Greșeala Creației,
privind adânc,
în Ochii Lumii Deșertăciunii noastre,
pentru a se întreba,
câte Păcate Originare a săvârșit,
punându-ne să-i clădim Catedrale de Vise,
din Viețile noastre vândute Morții.

60) Să ne îmbrățișeze cu aerul ei adolescentin

Ziduri solitare de Regăsiri,
zac ruinate,
la marginea mormintelor de Gânduri,
în care ne-am îngropat,
Cuvintele rătăcite,
din Cimitirele Sentimentelor,
unde nu ne mai așteaptă,
nici o Speranță vreodată,
să ne îmbrățișeze,
cu aerul ei adolescentin,
ca să ne întrebe,
dacă am prins Eternitatea Clipei,
de urechile Dorului,
atunci când s-a făcut că nu ne aude,
Iubirea,
care o striga să oprească,
alături de Lumina Divină,
în care ne-am întrupat,
Nemărginirea.

61) Undeva în urmă într-o altă Existență

Am urcat pe treptele Norilor,
să-mi întâlnesc Îngerul Păzitor,
care tocmai se pregătise,
să aducă o ploaie de Vise,
peste întinderile musculare,
ale Cuvintelor,
ce nu-și mai găseau locul,
de atâta imensitate,
ce umplea de bucurie,
Inima de Cer,
care se prăvălea,
peste Ochii Luminii Divine,
ai Împlinirii,
ce tocmai picta Icoanele unei Fericiri,
pe Zidurile apăsătoare,
ale Condiției Umane,
care au rămas undeva în urmă,
într-o altă Existență.

62) Fântânile secate de Îndestulare

Eliberată de Durere,
Moartea și-a ucis propriul ei Sine,
murind,
pe Zidurile ruinate,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pe care ni le-au clădit,
fântânile secate de Îndestulare,
ale cănilor de pustiu,
în care Greșeala Creației,
ne toarnă Infernul zilnic,
ce trebuie băut pe nesimțite,
de către palmele istovite ale Iubirilor,
în care nu se vor ghici niciodată,
Amintirile Viitorului.

63) Mântuiri Amăgitoare

Rezemat de fruntea Creației,
Cerul s-a decis în cele din urmă,
să-i vorbească deschis Lui Dumnezeu,
despre Infernul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
iar rezultatul a fost,
că a primit atâtea tunete de Gânduri,
peste Cuvântul Facerii,
ce a murit fulgerat,
în timp ce ne îmbrățișa,
Absurdul înfometat,
de noi Orizonturi ale Durerii,
urmând să ne hrănim Voința,
din cenușa lui,
pe străzile Vieții inundate,
cu Mântuiri Amăgitoare,
ale Viselor,
ce-și deșartă trupurile vlăguite,
în Moarte.

64) Ție Doamne Dumnezeul meu

Zidește-mi Doamne Sufletul,
pe trupurile Orizonturilor nesfârșite,
ale Iubirii,
să pot zbura peste Universul infinit,
al Creației Tale,
fără a rupe aripile Îngerilor Păzitori,
de care sunt nevoit să mă sprijin,
atunci când voi trece,
peste prăpastiile fără Sfârșit sau Început,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care vreau să le astup,
cu Credința,
pe care ți-o împărtășesc,
Ție,
Doamne Dumnezeul meu,
din al cărui Cuvânt al Facerii,
s-a născut Durerea și Fericirea.

65) Sub Cerul liber al străzilor de Cuvinte

Râsetele isterice,
ale Zodiilor,
nu vor să-și piardă,
averile Zilelor,
care par a se întoarce,
împotriva Calendarului Durerii,
aprinzând Infernul,
al cărui Destin,
ar fi ars oricum,
pe streașinile prăfuite,
ale Cuvântului Facerii,
sub care și-a găsit,
și Condiția Umană,
adăpost provizoriu,
pentru a nu rămâne,
sub Cerul liber,
al străzilor de Cuvinte,
descompuse și vagaboande,
pe care Deșertăciunea,
ni le rostește batjocoritor,
atunci când vrem să ne clădim singuri,
Catedrale pline de Icoane ale Iubirii,
la care să ne închinăm,
Creației.

66) Cuvinte recondiționate

La Piața de vechituri,
a Gândurilor,
se vând și Cuvinte recondiționate,
care pot fi folosite,
pe Vremea urâtă a Viselor,
ca să nu ne murdărim,
de Coșmaruri,
Înțelesurile cele noi și strălucitoare,
ale Vorbelor goale,
la modă,
pe străzile Destinelor,
care poartă fuste mini,
ce nu necesită nici un Răspuns,
care să poată fi călcat,
în picioarele lungi și fade,
ale Conștiinței.

67) Plasa roasă de Vremuri a Compromisurilor

Rătăcirea a devenit,
 a doua natură umană a Durerii,
ca să nu ne putem afla vreodată,
 Calea spre Absolutul,
Amintirilor din Viitorul,
pe care l-am părăsit,
însoțiți de Minciuna,
 Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne-au promis că ne vor înveșmânta,
în faldurile multicolore ale Fericirii,
care s-au dovedit a fi,
de o calitate atât de îndoielnică,
încât ni s-au decolorat,
 toate Promisunile,
fiind obligați să cădem,
 în plasa roasă de Vremuri,
 a Compromisurilor,
în care ne ducem și azi,
porția de Durere,
 pe care o primim zilnic,
de la Destin.

68) Către Cerurile Cunoașterii noilor Dureri

Resturi de Zile,
aruncate la Întâmplare,
pe Zidurile Neîntâmplătoare ale Conștiințelor,
se zbat între Iluziile Vieții și Morții,
să ne poată înălța,
către Cerurile Cunoașterii,
noilor Dureri,
care ne sunt hărăzite de către Creație,
pentru a-i întreține acesteia Paradisul,
cu Infernul din fiecare dintre noi,
cei istoviți de muncile sfinte,
ale Păcatelor Originare,
care ne-au redus Eternitatea Clipei,
la un maldăr deznădăjduit de Ani,
grei și apăsători,
ai Deșertăciunii.

69) Câteva pene de Gânduri

Ce-a mai rămas din noi,
Doamne Dumnezeule,
decât câteva pene de Gânduri,
ce ne străjuiau,
undeva-cândva,
Aripile de Dor,
ale Îngerilor Păzitori,
alături de care,
îți construiam Catedrale de Închinăciune,
pline de Icoanele Iubirii,
la care să ne închinăm Pașii,
Fericirii și nu ai Regretelor,
care ne pustiesc,
Inimile de Cer greu și mohorât,
pe care Destinele Creației Tale,
ni l-au dat,
spre a-l duce în spinarea Viselor noastre,
ce-abia se mai urnesc,
de Coșmarurile de plumb,
ale Zilelor,
pe care Timpul le spânzură,

la fiecare colț de stradă,
al Uitării,
spre a le da drept exemplu,
Infernului,
despre cum trebuie să-i fie întreținută,
Imaginea,
propriului Tărâm.

70) Târgul de Impresii

Respirații de Vise,
proaspete și decongelate,
din Frigul de Sfârșit de Lume,
al Cuvintelor năucite,
de atât de multe raioane de Întrebări,
câte pot exista,
la Târgul de Impresii,
al Infernului din noi înșine,
unde vrem să primim cât mai ieftin,
Iluziile Vieții și Morții,
de care suntem atât de înfometați,
la mesele Zilelor pustii și goale,
pe care le admiră,
Păcatele Originare,
ale Creației.

71) Să lași Iubirea Luminii Divine

Nu am fost niciodată izgoniți,
din Paradisul Totului Primordial,
Doamne,
de unde ni se trag,
Amintirile din Viitor,
ci am fost amăgiți,
să urmăm Iluziile înșelătoare ale Minciunii,
care se dădea drept Adevăr Absolut,
atunci când se oglindea,
în cioburile rămase,
din Marea Spargere,
a Totului Primordial,
iar unul dintre acestea,
ești și Tu,
Doamne,
care ai putea să-ți retragi,
Păcatele Originare,
ale Deșertăciunii,
și să lași Iubirea Luminii Divine,
să ne înveșmânte Destinele,
atât de Compromise,
ale Absurdului acestei Lumi.

72) Unde să binecuvântăm numele Tău Doamne

De ce n-ai clădit astfel Cuvântul Facerii,
Doamne,
încât să ne regăsim în imensitatea lui,
Amintirile din Viitor,
care să ne devină o Realitate a Prezentului,
unde să binecuvântăm numele Tău Doamne,
fără să mai trecem,
prin Apele tulburi și sfâșietoare ale Suferințelor,
izvorâte,
din Întunericul Păcatelor Originare,
care ne eclipsează și acum,
Lumina Divină a Mântuirii,
de noi înșine,
cei înfometați de Adevăr Absolut,
chiar dacă suntem condamnați Cunoașterii,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

73) Frigul Lacrimilor greu și pătrunzător

Ne-am împotmolit,
în Ziua de naștere a Cuvântului Facerii,
Suferințelor,
care ne așteaptă mereu,
alături de Iluziile Vieții și Morții,
să ne poată împărtăși Visele Împlinte,
ale Absurdului,
pe care suntem obligați să le urmăm,
până dincolo de Păcatele Originare,
ale Deșertăciunii,
în care ne-am înecat,
Sentimentele înveșmântate,
de Frigul Lacrimilor,
greu și pătrunzător,
ce ni se scurge și acum,
de pe Buzele Singurătății,
unor Zâmbete încleștate.

74) Catedralele somptuoase ale Dezmățului

Cum aș putea Doamne să mă revolt,
când genunchii Gândurilor mele,
stau lipiți de fruntea Iluziilor Vieții și Morții,
prin care îmi curge,
Sângele Genelor defecte ale Străbunilor,
în Suferințe,
ce au pictat Icoanele amăgitoare,
ale Iubirilor false,
din Catedralele somptuoase ale Dezmățului,
prin care ni se arată opulența și fastul,
greu și apăsător,
ce ne poate călca în picioare,
zdrobindu-ne fiecare osicior al Clipelor,
ce ar îndrăzni să ne ia apărarea.

75) Agățați de Păcatele Originare

Caravanele Ridurilor,
pierdute prin Tărâmurile Infernului,
din Cuvintele măcinate de arșița,
Privirilor încleștate în Zâmbetele amare,
ale Gândurilor ascunse,
care ne-au incendiat,
până și Inimile de Vânt,
ale Compromisurilor,
pe care le-am pus în vânzare,
la tarabele Lacrimilor de Vise,
în care credeam undeva-cândva,
că ne-am găsit oaza salvatoare,
de unde să putem evada,
de noi înșine,
cei înlănțuiți,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne împlini Destinele,
agățați de Păcatele Originare.

76) La Expoziția Infernului

Strigăte surde,
zadarnice,
și pline de Remușcări apocaliptice,
sculptează fața Marilor Tăceri,
ale Condiției Umane,
a cărei statuie,
am vrea să o prezentăm,
la Expoziția Infernului,
ce are loc în Sufletele noastre,
la fiecare început de Durere,
din Zilele forțate să se prostitueze,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
a căror dorință o împărtășim,
fără voia noastră,
chiar și atunci,
când pretindem că iubim.

77) Nu a vrut niciodată să creadă în noi

Dansează-mă Viață,
măcar odată,
să-i pot arăta Morții cât ești de talentată,
în arta Compromisurilor,
de a fi noi înșine,
pe scena lunecoasă,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
unde știu că ar fi trebuit să te văd,
însoțind doar Absurdul,
de mâna muncită a Destinului,
să ne sorteze nouă Suferințele,
pe patinoarul acestei Lumi,
unde doar Păcatele Originare,
pot să admire,
cum ni se sparge,
gheața înșelătoare a Cuvintelor,
ce le rostim unei Iubiri,
care nu a vrut niciodată,
să creadă în noi.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona

imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci

abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe

”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini

eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere

formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-

lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja

obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale,

voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o

atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să

punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin,

actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită

„Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi

scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a

revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."

SORIN CERIN

- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -

-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-

o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului

interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

SORIN CERIN
- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -
-poeme filosofice-

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească.

Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013
- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011

- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

SORIN CERIN
- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -
-poeme filosofice-

- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017

- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016

- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013

- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN

- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -

-poeme filosofice-